

06 — ČELAVA IGRAČICA

Dobro se sećam, iako sam još davno jutros počela da se vrtim.

Iz lonca je sitno pljuckalo, sve nekako prljavo i masno, sve po mojim stopalima i krajevima haljine i sve kao da nikad stati neće. Prskalo je i pucketalo, činilo mi se i vatru će ugasiti. A baš sam počinjala da se vrtim i oko lonca kružim.

„Jače mala, vrti se i vrti, jače i jače, ruke gore gore, mala, nek ti prsti plešu plešu, vrti se, vrti mala, taaaako“, dovikivala mi je iz najmračnijeg ugla.

Tupi udarci petom o kameni pod davali su mi ritam i, koliko god mi teško bilo, noge su mi se same na prste izdizale, kolena savijala, telo okretalo oko sebe i lonca.

A onda sam kinula pa stala.

„Ne! Ne smeš stati“, besno je ciknula iz tame.

„Ali ubi me glava, boli.“

„Neka boli, i treba da boli, ne smeš stati stati mala, igranj, ne prekidaj niz niz, igranj mala, igranj.“

Udarila je dlanom o dlan i ritam mi je opet pokrenuo kolena, ruke se same podigle i prsti nad glavom upleli. Ponovo sam se oko lonca vrtela, dok je ona mumlala nešto što je ličilo na molitvu i gađala me suvim grančicama.

„Hvataj, hvataj!“ Iznenadila me uzvikom, ali stigoh da uhvatim dlakavu granu koja je brzo letela prema mojim očima. Čim mi se našla u ruci opustila se, prepoznala sam lisičji rep.

Opet sam stala pa kinula.

Kao da mi je unutrašnjost glave nekoliko puta čekićem dobila.

„Ne ne! Ne smeš stati, mala! Vrti se, vrti!“

Na silu sam kleknula kolenima, kao da ću se zavrteti, al' ni makac. Iz očiju i nosa poteklo mi je providno. Sve ovo mi se učinilo uzaludnim i došlo mi da se rasplačem.

„Vrti se mala, vrti, krugove broji i pusti liju liju da te vodi.“

Peta, pod, dlan o dlan i ponovo sam se vrtela. Ne znam šta mi je uradila, ali sam znala da na petnaestom krugu moram čupnuti lisičji rep.

Izvukla sam tri dlake, okrenula se oko lonca tri puta, dva puta kinula, spremila se i za treći al' ne stigoh od šamara velikog repa.

Kao da se zemlja otvorila, koliba u kojoj sam plesala lagano se topila, krov krunio i otvarao, ali neba nigde. Samo slike iz prošlosti i lonac predamnom iz kojeg je i dalje sitno pljućkalo po mojim nogama. A na nebu ja. Ja na putu ka njenoj kolibi, ja kod lonca, ja sa bolnim sinusima, ja po poslednjoj modi, ja srećna pred ogledalom, ja gole glave, sa pramenovima kose na podu, ja u salonu sa gomilom igala na glavi, ja nezadovoljna i kosmata.

Stani malo, nešto nije u redu, ovo ne može biti, obratim se u sebi lisičjem repu, *ne nazad, trebalo je da idem napred*. Samo mi je otromboljeno vrhom golicao list nože, ni znak da dâ. Osvrtala sam se oko sebe i shvatila da poznajem sve u šta sam gledala. Sve sam ovo već doživela, a nije trebalo tako da bude.

„I kako sad da nađem Lisičji metlič?“ Protresla sam ga snažno tri puta, ali ništa, landarao mi je u ruci kao mrtvi pramen kose. „Glupa repino, nije ovde trebalo da me dovedeš.“

Nisam znala šta drugo da radim, već da sednem kraj vrelog lonca i rasplačem se, da li od nemoći ili besa. A kao i da je bitno. Samo sam želela da mi kosa ponovo izraste.

Nije mi bilo jasno gde sam pogrešila. Ili nisam?! Zakašljala sam se dva puta i kinula tri. Opet je pocurilo providno iz nosa.

Ne znam koliko je prošlo, verovatno smo i podne davno pregazili, a ja sam isto cmizdrila i kašljala muljajući tri lisičje dlake u ruci. Onda sam kinula i dlan mi se sam otvorio.

Već u sledećem trenutku, nakon još jednog šamara lisičjim repom, veselo sam se vrtela oko lonca i brojala u sebi do četiri. Nestajale su slike prošlosti, zidovi kolibe rasli oko mene, krov se zatvarao.

„Vrti se ludo dete, vrti, vrti“, njen glas mi nikad nije lepše zvučao, „i da brojiš nauči. Idemo ponovo, vrti se mala vrti, krugove broji i pusti liju liju da te vodi. Čupni je za repić, nađi sebi metlič.“

Peta, pod, dlan o dlan i već sam vrtela kao mahnita, brojala krugove a na petnaestom čupnula lijin rep.

Dve dlake, dva kruga, dva kašljuca i jedan šamar repom. Koliba se ponovo topila oko mene, krov krunio i otvarao a iznad njega nebo, crveno, plavo i šareno. Dva sunca i mesec na njemu. I gomila dlakavih zvezda.

Opet sam stala pa kinula. I veliku prašinu podigla. Lebdela je oko mene kao da je znala gde će, a onda se tek tako pokupila i slegla. I otkrila malu lisičju porodicu. Na najvećem od njih, mužjaku, prepoznala sam rep koji me je doveo ovde. Ničega osim pustinje, lonca, jednog brdašca u daljini i ove porodice nije bilo. Nije baš da mi se dopala ovakva budućnost.

Gledali smo se tako neko vreme, ja kao hipnotisana, on nestrpljivo. I taman kad sam udahnula da još jednom kinem osetim jak udar repom po licu.

Stigli smo na brdašce, mrdnuo je njuškom dva-tri puta i pokazao na nekoliko zelenih i dlakavih listova pod tankim slojem prašine.

Lisičji metlič, uzviknula sam u sebi sa olakšanjem i dunula nežno. Prašnjavi oblačić se podigao pa nestao. *Našla sam ga!*

Nisam htela da čekam, dva puta sam kašljucnula, dva puta okrenula oko sebe i lonca, dobila šamar repom, čvrsto ga stegla i krenula. Zvezde su se gasile, sunca i mesec nestajali, nebo gubilo boju, ponovo su zidovi izranjali oko mene, krov se zatvarao, ona me čekala u svom mračnom uglu.

„Vrti se mala, trljaj ćelu trljaj, oko lonca igray, uzmi mala metlič, budi pravi petlič, da naraste kosa i glava ne bude bosa, vrti se, vrti se mala, venčiče prstima pleti da ti sinus izleti, da ne boli glava i da mirno spava, igray mala, igray.“

Petama sam joj snažno davala ritam, vrtela se oko sebe i lonca, radila sve što mi je govorila i utrljavala metlič u glavu. Čini mi se da sam mogla čuti kako mi se kosa počela probijati kroz kožu glave, sve vlas po vlas; rasla je.

Kada je postigla potrebnu dužinu s mukom sam prestala da se vrtim i sela u mračan ugao ispred nje. I dalje joj nisam mogla videti lik.

Pažljivo mi je prepipala teme, odabrala jedan pramen, povukla ga naglo pa uvrnula. Bol me je prožela sve do očiju, a onda naglo stala.

Rekla je da sada mogu da idem, ali ne želim. Mislim da smo ugazile u duboku noć. Lepo mi je da kroz krošnje pratim šta radi mesec.

Još me ni jednom glava nije zbolela.

A nisam ni kinula.